
КНИГА 3
ZA
AQUA TERRA IGNIS AER
Академія Зодіак
Розплата
КЕРОЛАЙН ПЕКХЕМ
СЮЗАННА ВАЛЕНТІ

КЕРОЛАЙН ПЕКХЕМ, СЮЗАННА ВАЛЕНТІ

Академія Зодіак. Розплата

Zodiac Academy: The Reckoning

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Оригінал: Zodiac Academy: The Reckoning, Caroline Peckham & Susanne Valenti.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Moonpage, 2026. moonpage.fyi

Оріон

Дванадцять смертей. Вісім з Академії Старлайт, четверо із Зодіаку. Усі студенти.

Я ще довго після настання вечора ходив обліплений брудом і кров'ю, а наді мною висів запах диму.

Поранених була сила-силенна, і я вилікував стількох, скількох зміг, а ще більше відніс до лазарету Урануса. Даріуса я відправив разом із близнючками Вега назад до дому Ігніс, щоб переконатися, що вони в безпеці. А коли останні студенти або повернулися до своїх кімнат, або опинилися під наглядом цілителів, я рушив до себе, і на мене навалилася важкість.

Як, в біса, це сталося? Як вони пробралися? Чому ми не були краще готові?

Я пішов на територію землі, звиваючись стежкою крізь Плакучий ліс, де було моторошно тихо, а листя в нерухомому повітрі навіть не шелестіло. Невдовзі я дістався житла викладачів і відімкнув високу браму до Астероїдного кварталу.

Двір сяяв вогнями, що розривали густу темряву на його околицях. Довгий ряд цегляних шале тягнувся переді мною аж до басейну, і я помітив Вошера, який сидів на шезлонгу з вологим волоссям і в щойно перевдягненому одязі. Він тримав у руці пляшку чогось, і коли я підійшов ближче, мені в ніс ударив їдкий запах горілки. Мені було не до перебірливості, коли він мовчки простягнув її мені, тож я зробив довгий ковток, скривився, проковтнувши, і віддав пляшку назад.

Він оглянув мене з голови до ніг, з жахом у погляді оцінюючи мій стан. — Я розкладав карти. Нова мені не повірила.

Я скуто кивнув і вже рушив геть, але він схопив мене за зап'ясток. Його сила сирени легенько натиснула на мене в мовчазній пропозиції.

— Дозволь мені, — сказав він, перш ніж я встиг його обірвати. — Це найменше, що я можу зробити, щоб забрати трохи твоєї тривоги. Мені треба було зробити більше, щоб Нова мене вислухала, але навіть я почав сумніватися в тому розкладі. Я ж і раніше помилявся...

Обіцянка полегшення поколювала мені шкіру, але я відсторонився від нього, міцно стиснувши губи.

— Я й розклав їх тільки випадково, — вів він далі. — Тренувався перед уроком таро, ти ж знаєш, як я не люблю пітбол, — сказав Вошер, явно відчайдушно бажаючи, щоб я хоч щось сказав.

Я зітхнув. — Німфи діють спонтанно, щоб обійти наші передбачення. Що є, те є, Браяне.

Він кивнув, і його кадик піднявся й опустився. — Скільки зрештою?

Я довго видихнув, і мені не треба було питати, що він має на увазі. — Дванадцятеро. Четверо із Зодіаку. Двоє третьокурсників, які лишилися битися, і двоє першокурсників.

— Це просто чортове диво, що не більше, — пробурмотів Вошер і знову сьорбнув горілки.

— Завдяки близнючкам Вега.

Він повільно кивнув, його очі метнулися до мене й назад до басейну. — Мабуть, у тебе є теорія, який у них Орден?

Я не відповів. Здебільшого тому, що теорії в мене не було. А почасти тому, що я досі відчував на собі запах смерті й мені серйозно потрібен був час на самоті, а не ці обговорення.

— Елейн скликає збори опівночі, — гаркнув я й пішов провулком між моїм шале й шале Вошера.

Я не пив від Дарсі, і магії в мене майже не лишилося. Можна було б спокуситися й дозволити Вошерові відкачати трохи цього стресу, але мої запаси сили були на самому денці. А я не хотів бути зовсім порожнім саме зараз. Про всяк випадок, якщо ця пекельна ніч ще не скінчилася. Може, мені варто було попити від неї. Але, зважаючи на все, це здавалося б мудацьким вчинком.

Відколи я залишив Синю з Даріусом, відбиток її попелясто-блідих щік і широко розплющених очей випалився в мене на сітківці. Сьогодні вона билася поруч зі мною з люттю воїна. І вона, курва, врятувала мені життя.

Тепер я дрейфував без неї, а серце намагалося вирватися з моїх грудей, щоб полетіти до неї.

Чи це щось змінює?

Ні. Не могло. Я не міг цього дозволити. Я поклявся триматися від неї подалі, але після сьогоднішньої ночі, після того, як близько ми обоє були до смерті, в моїй голові прокинувся тихий голосок, що шепотів: *та до біса, завтра ми можемо бути мертві*.

Я відімкнув свої двері посередині провулка й увійшов до просторого шале, яке звав домом. Замкнувся зсередини, як завжди запечатавши двері щитом, і лише тоді ввімкнув світло. Переді мною простяглася відкрита кухня-їдальня в сірих і білих тонах. Я жив тут уже майже чотири роки, і це було єдине місце в кампусі, де я відчував, що можу по-справжньому зняти маску професора.

Я стягнув із себе брудну пітбольну форму, жбурнув її у смітник і пішов у ванну. Я мало не обварився в душі, намагаючись випалити з себе кров і студентів, і німф. А коли закінчив, натя-

гнув сорочку й охайні штани, схопив із шафки пляшку бурбону й гепнувся на диван.

Втома ламала кожен сантиметр мого тіла, і я випив значно більше, ніж годилося б перед офіційними зборами.

Я помітив, що мої очі заплющуються, і дозволив солодкому небуттю сну поглинути мене.

✦

Мій атлас дзенькав, а хтось гатив у двері. Я застогнав, сів на дивані й побачив, що моя пляшка бурбону розлилася по всій підлозі. Гаразд, *третина* пляшки бурбону.

Я схопив атлас і побачив, що зараз лише за чверть дванадцята, *то чого це всі на мене накинулися саме зараз*?

— Ленсе! Відчини! — гукнув з-за дверей переляканий голос Франчески.

Я буркнув і перевірив повідомлення на атласі: виявилося, що це просто нагадування від Елейн.

Мені дуже потрібна підтримка на зборах, Ленсе.

ФІБ дихає мені в потилицю, і ми маємо показати їм, що даємо раду цьому, як справжні професіонали.

Не спізнюйся.

Елейн Нова.

— Ленсе! — Франческа загрюкала сильніше. — Я виламаю двері, якщо ти не відповіси за п'ять секунд.

Я спробував накликати в тіло достатньо цілющої енергії, щоб змусити себе протверезіти. Але, лайно, я працював на останніх краплях.

Я рушив до дверей, намагаючись скласти обличчя так, щоб воно не видало, скільки я випив. Зняв щит із дверей і відімкнув їх, широко прочинивши, і не втримався, щоб не скриви-

тися, коли сліпуча лампа над ґанком Вошера вщипнула мене за очниці.

— Виглядаєш, як лайно. — Франческа, закотивши очі, проштовхнулася повз мене, а я застогнав, зачинив двері й притулився до них спиною.

Вона була в чорному комбінезоні ФІБ, її горіхове волосся було зібране у високий хвіст, а риси обличчя застигли в несхвальній гримасі. Вона окинула кімнату поглядом, помітила розлитий на підлозі бурбон, а тоді обернулася до мене з ще суворішим виразом. — Тобі не можна таке робити. Не зараз.

— Обійдімося без лекцій. — Я пройшов на кухню, налив собі склянку води й осушив її двома довгими ковтками. Тепер, коли я був напідпитку, мої емоції глушилися, ніби на них притиснули подушку. Заціпеніння все дуже спрощувало.

— Мені треба побачити, що сталося. Студенти зараз надто травмовані, а директорка Нова надто зайнята. Покажи мені. — Вона рушила вперед, простягнувши руку.

Я перехопив її зап'ясток, і з мого горла викотилося низьке гарчання. — У мене голова розколюється, Франческо, я не хочу ще й блювати від вторгнення циклопа.

Вона висмикнула руку, її брови зійшлися, і вона нарешті скинула маску агентки ФІБ.

— Ти в порядку? — видихнула вона, і в її очах заграло співчуття.

Від того, як вона на мене дивилася, у грудях заворушилося незручне відчуття. — Я фейрі. — Я протиснувся повз неї до дзеркала на стіні, щоб побачити, наскільки саме я зараз схожий на катастрофу.

— Це не відповідь, — наполягла вона, саме коли я глянув на себе. Очі в мене були налиті кров'ю, під ними залягли темні

тіні, вигляд був, як у ходячого мерця. *От лайно, я не можу піти до Сфери в такому вигляді, Елейн зробить собі сережки з моїх яєць.*

Я запустив руку у волосся, пригладжуючи його, а Франческа стала поруч зі мною, важко насупившись. — Тобі не треба вдавати, що це тебе не зачіпає.

— Але ж саме цього я вчу студентів, хіба ні? Фейрі сильні, вони не ламаються. — *А тепер ми всі зберемося у Сфері й підтримуватимемо цю брехню.*

Вона так довго стояла мовчки, що мені довелося знову розбити тишу.

— Хіба тобі не треба вести розслідування? — Я пішов до своєї кімнати по пристойнішу сорочку, бо ця виглядала так, ніби тиждень пролежала під каменем.

Франческа пішла за мною, і я не звертав на неї уваги, поки стягував сорочку, діставав із шафи чорну й накидав її на себе. Я обернувся й побачив, що вона стоїть просто в моєму особистому просторі, схиливши голову набік. — Я часом за тебе хвилююся. І кажу це як подруга. — Вона стривожено насупилася, а я важко зітхнув.

Франческа була однією з моїх Союзників Туманності. Вона навчалася зі мною в домі Аер у Зодіаку, а відколи вступила до ФІБ, не раз допомагала мені, коли була не на службі.

Ситуація з німфами місяцями виходила з-під контролю, і ми з Даріусом узяли справу у свої руки, щоб допомогти стримувати їхню кількість. Вона повідомляла мені щоразу, коли когось із них помічали в радіусі десяти миль від Зодіаку. Це було суворо незаконно, але вона знала, що ФІБ знадобиться будь-яка допомога, навіть якщо там цього не визнають. Вона берегла мої таємниці, а я її. Ми довіряли одне одному беззастережно. Але вона ніколи не дивилася на мене *так*. Наче я ні хріна не даю собі ради.

— То не хвилюйся, — просто сказав я, глянувши на годинник на стіні. Була майже північ. — Мені треба йти.

Вона кивнула, смикаючи пасмо волосся біля вуха. — Я почекаю тут. Підзарядися, поки тебе не буде, щоб я могла подивитися твої спогади. — Вона гепнулася на моє ліжко з виснаженим виглядом, і в мене спрацювала рефлекторна реакція.

— Ні, — випалив я, і вона витріщилася на мене так, ніби в мене виросла зайва голова.

— Що? — Її лоб наморщився від подиву. Навіть я не розумів, звідки взялася ця реакція. Я знав лише, що сьогодні мені потрібне моє ліжко лише для себе, за винятком хіба що пані Бурбон.

— Ти не можеш сьогодні тут лишитися. — Я вийшов із кімнати, дорогою схопивши атлас, і рушив до дверей. Я чув, як вона йде за мною, і знав, що вона заслуговує на більше пояснень, ніж суха відмова. — Мені потрібен простір, ясно? Вампірські потреби. — Я глянув на неї, а вона багатозначно подивилася на мене й знизала плечима.

— Гаразд, але ти винен мені ці спогади. — Вона дражливо всміхнулася, коли ми вийшли з мого будинку і я замкнув двері.

— Певен, Вошер запропонує тобі свої з превеликою охотою, — глузливо кинув я, поки ми виходили з Астероїдного кварталу й ішли стежкою крізь Плакучий ліс.

— Фу, — видихнула вона. — Боже, він досі змушує студентів носити ті куці купальники?

— Ага.

— Пам'ятаю, мій вічно врізався мені в дупу, а він просто *обожнював* дивитися, як я намагаюся його поправити.

— О так, я це пам'ятаю. Тому тебе всі й звали Трусеска.

— Нічого подібного! — Вона ляснула мене по руці, і я засміявся, а з моїх грудей спав тягар.

У мене досі паморочилася голова, і я не був певен, від алкоголю це чи від браку магії. Франческа насуплено глянула на мене, а тоді простягнула зап'ясток. — Ось. Тільки нікому не кажи, що вкусив агентку ФІБ.

Мої ікла засвербіли, і я не зміг утриматися: схопив її руку й увігнав зуби у вени. Ми зупинилися посеред лісу, Франческа поклала другу руку мені на плече, поки я пив. Її пальці ковзнули вгору до моєї шиї й заплелися у волосся, і в мене стиснулося в грудях. Криниця всередині мене почала наповнюватися, а разом із нею в живіт розлилося полегшення.

Я відсторонився, проковтнув рештки металевого присмаку й нарешті вилікував туман у голові. — Сьогодні мені краще прийти вчасно, — сказав я, і вона кивнула, розуміючи, що я маю на увазі. Вона глянула на годинник і закотила очі до неба.

— Ну, мабуть, п'ять хвилин запізнення для тебе і є вчасно.

Я криво всміхнувся їй і метнувся між дерева, вампірською швидкістю пожираючи відстань між собою та Сферою.

Я опинився біля неї, і крижаний вітер дмухнув мені на шию. Я озирнувся з нутряним відчуттям, що за мною стежать. Я вишкірив ікла, вишукуючи на будівлях довкола Сфери бодай якісь ознаки ворога. Але все було тихо, крім голосу Нови, що лунав зсередини. З'явилося кілька агентів ФІБ, що патрулювали стежки, і я кивнув їм, перш ніж відвернутися.

Я нечутно ступив до Сфери, відійшов праворуч від дверей і притулився спиною до стіни. Зала була вщерть набита студентами, всі уважно слухали Нову в дальньому кінці, а решта викладачів сиділа позаду неї.

Я інстинктивно пошукав очима Даріуса, але першою знайшов Синю. Вона була із сестрою, і їх обох оточувала ціла армія Д.У.П.И. Я мусив з'ясувати, що то за вогонь вони наслали. Це зводило мене з розуму. Я бився пліч-о-пліч із Дарсі й бачив

повну міць її сили. І я до біса хвилювався, що це означає. З такою магією вона й сестра становили офіційну загрозу для Спадкоємців. Для Даріуса. І хай який дивний зв'язок був у мене із Синьою, він не міг стати на заваді тому, щоб Даріус засів у Небесній Раді й заодно скинув із неї свого батька.

Я можу це контролювати.

Поруч із нею заворушився Дієго Поларіс і поклав руку їй на плечі. Моя щелепа зімкнулася, а в грудях наростала розпечена до білого енергія. Мене охопило цілком безглузде бажання підійти й витягти його зі Сфери за горлянку.

Будь розсудливим, Ленсе. Це було один раз. Вона не твоя, щоб її ревнувати. Облиш це.

Я помітив Даріуса на його звичному дивані з рештою Спадкоємців. Щелепа Сета була напружена, а в очах мерехтіли емоції. Дехто з його зграї тихо схлипував у кріслах, і мій рот сіпнувся. Ашанті Ларю сьогодні загинула. Вона грала в пітбольній команді від початку року, відколи колишній повітряний вартовий випустився. З почервонілих очей по всій залі я міг здогадатися, хто дружив і з трьома іншими загиблими.

У мені здійнявся лютий гнів від думки, що німфи забрали Ашанті й кількох інших наших. Їхню магію вкрали разом із життям. Німфи за це заплатять. Без сумніву, Небесні Радники вже готували удар у відповідь, який поставить їх на коліна.

— Ми всі глибоко засмучені втратами, яких сьогодні зазнала наша академія, — суворо сказала Нова. Вона виглядала доглянутою до досконалості: темні пасма скручені в блискучий пучок, одяг бездоганний. На ній не було жодного сліду того, що вона раніше билася в битві могутньою мантикорою, а вона билася. Так само як і багато хто в цій залі. Але такий уже шлях фейрі. Ми йшли далі навіть у найтяжчі часи. — ФІБ відправи-

ли тіла додому до їхніх родин. Нам усім дуже бракуватиме Даррена Торкіна, Лілі Джессопс, Гаррієт Кент і Ашанті Ларю...

Вовча зграя завила в один голос, і цей звук пронизав мені нутро. Калеб обійняв Сета, а Макс простягнув руку й узяв його за долоню, забираючи його біль своїми силами сирени.

— Хоча ця трагедія потрясла нас до глибини душі, ми мусимо пам'ятати, що ми фейрі. Ми не похитуємося перед лицем ворога. Ми високо тримаємо голови й ідемо далі. Завтра заняття триватимуть як звичайно, а першокурсники почнуть готуватися до Розплати, яка відбудеться цього тижня. Ми покажемо тим боягузливим німфам, що ховаються в тінях, що нас не зламати. Ні на мить.

Кілька людей заплескали, але більшість студентів виглядали пригніченими.

Нова розгладила невидиму складку на застебнутому жакеті й склала руки разом. — А тепер, — різко сказала вона, і всі підняли голови. — Академія Зодіак офіційно закрита на карантин. Ми не втратимо більше жодного студента через мерзенних істот, які саме сьогодні оголосили нам війну. Комендантська година починатиметься рівно о дев'ятій вечора щодня без винятку, зокрема й на вихідних. Будь-якого студента, якого після цього часу помітять поза його домом, суворо покарають. З вашого дому знімуть двісті п'ятдесят балів, а ви відбудете покарання з професором Оріоном. — Вона показала на мене, і в мій бік обернулося море очей.

Я кинув на них похмурий погляд, щоб посіяти трохи страху в серцях бунтарів, які подумують порушити ці накази. Очі Дарсі зустрілися з моїми, і мені стиснуло легені. Чому, в біса, так складно вирізати її з себе? Одного погляду вистачало, щоб я подумав ризикнути всім, заради чого колись працював.

То перестань дивитися, мудило.

Нова вела далі: — Перевертням доведеться бігати під місяцем рано ввечері... — Вони застогнали, поки вона говорила, а я знову шукав Даріуса, бо усвідомив, яку серйозну проблему ця комендантська година створює для нас.

Його погляд наштовхнувся на мій, ніби він думав про те саме, і я смикнув головою, кличучи його. Він вислизнув зі свого місця, і ніхто особливо не звернув на нього уваги, коли він відійшов до дальньої стіни й почав непомітно пробиратися до мене.

Я вислизнув назад за двері, а за мить він приєднався до мене надворі. Він нічого не казав, поки ми йшли геть, до темної стежки між корпусом Плутона й палатами Меркурія. ФІБ кишіло тут усюди, тож я мовчки йшов далі, звернув до входу в корпус і з гучним клацанням зачинив за нами двері. В атріумі панувала мертва тиша, і темряву прорізало лише тьмяне синє світіння вогників на сортувальних машинах. Я розкрив долоню й про всяк випадок накинув довкола нас бульбашку тиші.

— Комендантська година створює справжню проблему для твоїх тренувань, — сказав я, схрестивши руки.

Даріус кивнув. — Ага, а в мене досі навіть немає власного осушувального кинджала, щоб тренуватися.

— Ти повернув усе інше, що поцупив твій дружок Мілтон? — похмуро спитав я. Я б випатрав цього малого за те, що він спалив Даріусову кімнату, якби не втратив за це свою чортову роботу.

— Я забрав кілька монет, які були в його кімнаті, — прогарчав він. — Важко сказати, чи взяв він більше, а прямо спитати його про кинджал я не можу. Це привернуло б до нього забагато уваги. Але він надто тупий, щоб зрозуміти, що це таке.

— Тупість небезпечна поруч із такою річчю. А якщо він почне себе різати? — прошипів я, проводячи рукою по потилиці.

— Ну, тоді він спаскудить собі все життя, якщо на цьому попадеться.

Між нами повисла напружена мить, поки вага його слів осідала в повітрі. Ми обоє втратили б усе, якби нас спіймали, але ми зайшли цією дорогою надто далеко, щоб тепер зупинитися.

— Останнє, що нам треба, це щоб кинджал потрапив до рук ФІБ, — стривожено сказав я. — Його не відстежити, але якщо вони дізнаються, що такий артефакт гуляє кампусом, почнуть полювання на відьом.

— Твоя подружка для перепихону не підпустить їх до нас, — підколов Даріус, але я був не в настрої для ігор.

— Франческа прикриває мене, коли ми полюємо на німф. Про інші мої *хобі* вона не знає, — сухо сказав я, хоча Даріус це знав. Він просто хотів мене завести, а це означало, що в нього серйозно паскудний настрій і він грається з вогнем.

— Думаю, вона б усе одно прийняла за тебе кулю, навіть якби дізналася, що ти... — Я поворухнув пальцями й вибрав повітря з його легень, і він тяжко закашлявся.

Надворі щось хруснуло. Точно крок.

Даріус зиркнув на мене, віддихуючись, але мій погляд сказав йому, чому саме, і його очі метнулися до дверей. Я накинув довкола нас бульбашку тиші, але агент ФІБ міг би її пробити, якби відчув.

Я нахилився ближче й заговорив Даріусові просто у вухо. — У мене таке відчуття, що цього разу ФІБ не надто відкриті щодо свого розслідування. Вони стежать за всіма нами. Я писатиму тобі приватно. Видаляй усе, що я надішлю, щойно прочитаєш.

Він кивнув, і я прибрав бульбашку тиші якраз перед тим, як він сильно штовхнув мене в груди. — Мій друг загинув там! Я

не можу зберігати спокій і просто сидіти на тих зборах, професоре!

— Вам треба перевести подих, — прогримів я. — Якщо втратите контроль над формою Ордену, я зніму з вас двадцять балів дому.

— Та пішли ви! — Даріус вилетів із корпусу Плутона, а я рушив за ним у ніч.

— Двадцять балів дому, і в четвер увечері чекаю вас на відпрацюванні! — проревів я йому вслід. *Це дасть нам нагоду потренуватися.*

Повітря було моторошно нерухомим, але тінь, що ворухнулася на краю мого поля зору, попередила мене про агента ФІБ, який нишком прогулювався, ніби й не стояв тут увесь цей час.

— Не хотів би я вашої роботи, — пожартував він, але його очі ковзнули по мені так, що мені стало незатишно.

— Вона була б нормальною, якби діти хоч трохи поводилися як слід, — сказав я, начепивши усмішку, і він повільно кивнув.

— Розумію. У мене десятирічний, який щотижня влаштовує бунт. А у вас діти є?

— Ні. Це не зовсім моє покликання.

— Каже вчитель. — Він вигнув брову.

— Ну, якщо щось і відбиває бажання мати дітей, то це цілодобове перебування серед купи підлітків.

— Колись ви передумаєте. До того ж ви ще молодий. Ви, мабуть, нещодавно випустилися, на вигляд вам приблизно стільки ж, скільки моєму старшому...

Я тримав усмішку, але від неї вже боліло обличчя. *Не вдавай, що знаєш про мене бодай щось, мудило.* — Чотири роки як випустився.

Він оглянув мене. — І ви вже професор? У цій академії? Як вам це вдалося?

Допитливий виродок. — Самі відмінні оцінки на випускних іспитах. — *І дядечко Акрукс, який посмикав за ниточки, щоб я постійно був у радіусі милі від його сина.* Я взагалі не хотів бути клятим учителем. Хоча сумнівався, що хтось інший про це здогадувався...

Він тихо присвиснув. — Ну, закладаюся, зі студентами ви здружуєтеся легше, ніж із викладачами, еге ж?

Мій погляд загострився, а усмішка різко сповзла. Цей тип не просто з цікавості розпитував мене, він мене, хай йому біс, допитував. І це збурило в моїй крові люту бурю.

Хочеш потанцювати, лайно? Я сьогодні побував у пеклі й повернувся, тож ти для мене прогулянка парком.

— Я ні з ким не здружуюся надто легко, а найменше зі студентами, містере...?

— Мелоун. Гордон Мелоун. Просто мені здалося дивним, що ви вивели сина Лайонела Акрукса аж сюди для приватної розмови. Чув краєм вуха, що у вашої родини з їхньою особливі стосунки. — В його очах спалахнуло тріумфування, ніби він виграв цю партію. Ніби він на чомусь мене підловив. Але біс там.

Мій погляд ковзнув по ньому, вишукуючи значок і звання. Джекпот. Цей невдаха був нижчий за рангом, ніж Франческа. Бо, як і я, вона блискуче справлялася з кожною роботою, за яку бралася в житті. Вона піднялася щаблями ФІБ швидше за будь-кого зі свого навчального потоку. І відтоді не припиняла підніматися.

— Що ж, містере Мелоун, гадаю, ваша начальниця, агентка Скай, уже гадає, куди ви поділися.

Його брови підскочили. — Ви... знаєте її?

— Так, хотілося б думати, що я досить добре знаю свою дівчину. — Я з викривленим задоволенням дивився, як кров від-

пливає з його обличчя аж до блискучих чобітків. Це було не *зовсім* точно, але вона б не заперечувала, якби він про це згадав. Не те щоб я чекав, що він згадає, тепер, коли знав, що допитував чоловіка, який уночі складає компанію його начальниці.

Він прокашлявся. — Так, ну, ви, мабуть, маєте рацію. Ви ж не, ем, не скажете їй, що я...

— Що ви що? — вишкірився я.

— Нічого. — Він схилив голову. — На добраніч. — Він поквапився геть, а мої плечі опустилися.

Одну кризу вдалося відвернути, але цього тижня переді мною стояли набагато більші проблеми. Схоже, близнючки Вега от-от проявлять свої форми Ордену, і вони довели, що тепер становлять справжню загрозу для трону.

На додачу місячне затемнення збігалося з Розплатою. А це означало, що я гаруватиму до знемоги, готуючи першокурсників до обох подій, і водночас шукатиму спосіб не дати батькові Даріуса наслати на Соларію чуму.

У Зодіаку цей час називали Пекельним тижнем. А цього року назва була буквальнішою, ніж будь-коли.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
moonpage.fyi/uk/books/the-reckoning/